27. 5. 2003

ID: 21715

Stávka

Je-li u zaměstnavatele vyhlášena stávka, pro pracovněprávní vztahy mezi zaměstnancem, který se stávky zúčastní, a zaměstnavatelem platí jiná hlediska než v době mimo stávku. Jestliže se však zaměstnanec nechová způsobem, který se při stávce předpokládá (např. tím, že v rozporu s prohlášeným způsobem stávky pracuje, nebo se chová způsobem, který řádnému vedení stávky neodpovídá, případně mu přímo odporuje), uvedená výjimka, vyplývající z realizace Listinou zaručeného práva na stávku, neplatí; ochrany požívá jen chování, které vyplývá (je důsledkem) z přímé realizace práva na stávku.

Je-li u zaměstnavatele vyhlášena stávka, pro pracovněprávní vztahy mezi zaměstnancem, který se stávky zúčastní, a zaměstnavatelem platí jiná hlediska než v době mimo stávku. Jestliže se však zaměstnanec nechová způsobem, který se při stávce předpokládá (např. tím, že v rozporu s prohlášeným způsobem stávky pracuje, nebo se chová způsobem, který řádnému vedení stávky neodpovídá, případně mu přímo odporuje), uvedená výjimka, vyplývající z realizace Listinou zaručeného práva na stávku, neplatí; ochrany požívá jen chování, které vyplývá (je důsledkem) z přímé realizace práva na stávku.

(Rozsudek Nejvyššího soudu české republiky sp.zn. 21 Cdo 2104/2001, ze dne 14.11.2002)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce J. T., zastoupeného advokátem, proti žalovanému Speciální školy a Učiliště se sídlem v K., zastoupenému advokátem, o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru, vedené u Okresního soudu v Kladně pod sp. zn. 16 C 175/98, o dovolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 29. listopadu 2000, č.j. 16 C 175/98-57, a rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. června 2001, č. j. 24 Co 199/2001-80, tak, že řízení o dovolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 29. listopadu 2000, č.j. 16 C 175/98-57, se zastavuje a dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. června 2001, č. j. 24 Co 199/2001-80, se zamítá.

Z odůvodnění :

Dopisem ze dne 14. 9. 1998 žalovaný sdělil žalobci, že s ním podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. f) zákoníku práce rozvazuje pracovní poměr výpovědí pro závažné porušení pracovní kázně. Důvod k tomuto opatření spatřoval v tom, že žalobce ve dnech od 28.8. do 11. 9. 1998 odmítl konat přímou vyučovací činnost stanovenou pedagogickým pracovníkům v příloze nařízení vlády č. 68/1997 Sb. a další práce, které vyplývají z organizace vzdělávání a výchovy na školách a školských zařízeních, a že neuposlechl nařízení ředitele školy z 27. 8. 1998 k nástupu na pracoviště a plnění pracovních úkolů vyplývajících z pracovní smlouvy. Ve výpovědi dále uvedl, že „neplnění pracovních povinností nelze ospravedlňovat stávkou, neboť ta vzhledem k ustanovení Hlavy čtvrté Čl. 27 odst. 4 Listiny základních práv a svobod neslouží k ochraně hospodářských, sociálních a kulturních práv“, a že „stávkou nelze vymáhat, kdo bude nebo nebude ředitelem školy, neboť jeho jmenování a odvolání je upraveno zvláštními zákonnými předpisy“.

Žalobce se domáhal (žalobou změněnou se souhlasem soudu prvního stupně), aby bylo určeno, že výpověď z pracovního poměru ze dne 14. 9. 1998 je neplatná a že pracovní poměr trvá. Žalobu odůvodnil zejména tím, že uvedená výpověď je nekonkrétní (není v ní uvedeno, „jaké konkrétní úkoly odmítl plnit a jaká opatření bylo nutno přijmout“) a že je navíc účelová; tvrdí, že na pracovišti byl, účastnil se však stávky, a že žalovaný, ačkoliv nesouhlasil s jednáním žalobce jako účastníka stávkové pohotovosti a následně stávky, nepodal „žalobu proti stávce jako neoprávněné“.

Okresní soud v Kladně rozsudkem ze dne 28. 4. 1999, č. j. 16 C 175/98-24, určil, že výpověď z pracovního poměru daná žalovaným žalobci dne 14. 9. 1998 je neplatná, a rozhodl, že žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Vycházel z toho, že dopis žalovaného ze dne 14. 9. 1998 splňuje formální náležitosti výpovědi z pracovního poměru ve smyslu ustanovení § 44 odst. 2 zák. práce, neboť je v něm „dostatečně vylíčeno, kdy a jakého jednání se žalobce dopustil, porušení jakých povinností je v tomto jednání spatřováno a jaký zákonný důvod výpovědi je z toho vyvozován“, a ze zjištění, že žalobce se zúčastnil stávky vyhlášené odborovou organizací pracovníků žalovaného ve dnech 28. 8. 1998 až 17. 9. 1998 a že v těchto dnech nevykonával pracovní činnost podle pracovní smlouvy. Soud prvního stupně, zabývaje se dále „zkoumáním dopadů vyhlášení stávky na posuzování neplnění pracovních povinností zaměstnanci“, s odkazem na Listinu základních práv a svobod (Čl. 27 odst. 4) aplikoval zákon č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, a dovodil, že stávka, která byla vyhlášena nikoliv v souvislosti s vyjednáváním o kolektivní smlouvě, ale jako výraz nesouhlasu s odvoláním ředitelky žalovaného a na její podporu, „se jeví“ jako nezákonná. Protože se však žalovaný u příslušného krajského soudu (§ 9 odst. 2 písm. f) o.s.ř., § 21 zákona č. 2/1991 Sb.) nedomáhal rozhodnutí o nezákonnosti stávky, nelze podle názoru soudu prvního stupně v řízení o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru otázku zákonnosti stávky řešit, a to ani jako otázku předběžnou. Proto soud prvního stupně posoudil účast žalobce ve stávce jako omluvenou nepřítomnost v zaměstnání a uzavřel, že neplnění pracovních povinností žalobcem během stávky nelze považovat za hrubé porušení pracovních kázně, které by mohlo být důvodem výpovědi z pracovního poměru podle § 46 odst. 1 písm. f) zák. práce.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Praze usnesením ze dne 15. 12. 1999, č. j. 24 Co 515/99-35, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolací soud vytkl soudu prvního stupně, že po skutkové stránce neposuzoval opodstatněnost důvodů uvedených ve výpovědi z pracovního poměru ze dne 14.9.1998, jakož i nesprávnost jeho závěru, že „při neexistenci právní úpravy stávky nesplňující charakter takovéto stávky je namístě použití zákona č. 2/1991 Sb.“, a že „o určení nezákonnosti stávky měl žalovaný podat návrh u příslušného krajského soudu“. I když rovněž dovodil, že stávka, které se žalobce zúčastnil, nebyla stávkou ve smyslu zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, zdůraznil, že v České republice upravují stávku i další právní předpisy a mezinárodní smlouvy, kterými je Česká republika vázána (Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech, uveřejněný vyhláškou Ministerstva zahraničních věcí č. 120/1976 Sb., Úmluva Mezinárodní organizace práce č. 87 o svobodě sdružování a ochraně práva odborově se organizovat, uveřejněná ve „vyhl. č. 489/1990 Sb.“, a Úmluva Mezinárodní organizace práce č. 98 o provádění zásad práva organizovat se a kolektivně vyjednávat, uveřejněná ve „vyhl. č. 470/1990 Sb.“). Vzhledem k tomu, že důvodem posuzované výpovědi z pracovního poměru nebyla účast žalobce ve stávce, ale neplnění pracovních povinností v době stávky, uložil odvolací soud soudu prvního stupně, aby se zabýval oprávněností tvrzení, že žalobce ve výpovědi uvedených dnech odmítl konat přímou vyučovací činnost a další práce, a aby po doplnění dokazování v naznačeném směru zvážil, zda tímto způsobem závažně porušil pracovní kázeň, jak předpokládá ustanovení § 46 odst. 1 písm. f) zák. práce. Protože žalobce odůvodňuje svou nečinnost na pracovišti účastí na stávce, uložil dále soudu prvního stupně, aby předběžně posoudil, zda se jednalo o stávku přípustnou (podle ústavního práva, případně citovaných mezinárodních norem), jaké byly její cíle, a aby se zabýval i

tím, jaká jednání stávce předcházela, jak byla stávka vyhlášena, jaká jednání mezi stávkujícími a zaměstnavatelem proběhla, zda a jaké byly vytvořeny podmínky pro zmírnění dopadu stávky na společnost a jaký dopad stávka způsobila.

Okresní soud v Kladně rozsudkem ze dne 29. 11. 2000, č.j. 16 C 175/98-57, žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech řízení 7.450,- Kč „na účet právního zástupce žalovaného“. Poté, co dokazování doplnil a co se ve smyslu pokynů odvolacího soudu zabýval zkoumáním okolností a dopadů vyhlášení stávky a posouzením, zda se nejednalo o stávku nezákonnou, či zda nebyly nezákonné některé její důsledky, dospěl soud prvního stupně k závěru, že stávka, které se žalobce v době od 27. 8. do 17. 9. 1998 účastnil, nebyla stávkou, jejímž cílem by byla ochrana hospodářských a sociálních zájmů zaměstnanců žalovaného, ale stávkou za prosazení personálních požadavků, která jde nad rámec práva na stávku ve smyslu citovaných právních předpisů a mezinárodních smluv, a že účastí v takové stávce nelze omlouvat neplnění pracovních povinností vyplývajících z pracovní smlouvy. Dovodil proto, že žalobce se odmítáním plnění pracovních povinností uvedených ve výpovědi z pracovního poměru dopustil porušení pracovní kázně a že výpověď, kterou mu žalovaný podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. f) zák. práce dal, je platná.

K odvolání žalobce Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 6. 2001, č.j. 24 Co 199/2001-80, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 2.150,- Kč „na účet právního zástupce žalovaného“; o návrhu žalobce na připuštění dovolání ve výroku rozsudku nerozhodl. Odvolací soud, který se ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně, zdůraznil, že bezprostředním důvodem k vyhlášení nejprve stávkové pohotovosti a posléze i stávky, bylo odvolání bývalé ředitelky žalovaného Mgr. H. T. a jmenování PaeDr. P. T. na její místo, a že stávka, které se žalobce zúčastnil, nebyla stávkou na obranu hospodářských a sociálních zájmů zaměstnanců žalovaného, když šlo o prosazování personálních požadavků stávkujících. K námitkám žalobce v odvolání připomněl, že výpověď z pracovního poměru byla žalobci dána nikoliv pro samotnou účast ve stávce, ale pro neplnění pracovních povinností neomluvitelné účastí ve stávce.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu a výslovně též proti „rozhodnutí Okresního soudu v Kladně 16 C 175/98“ (správně rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 29. 11. 2000, č.j. 16 C 175/98-57), podal žalobce dovolání, jehož přípustnost dovozuje „s přihlédnutím k poučení soudu o možnosti dovolání“ z ustanovení „§ 238 odst. 2 písm. b) o.s.ř.“. Jinou vadu řízení spatřuje v tom, že „o zákonnosti stávky rozhodoval nepříslušný soud a přitom o toto rozhodnutí opíral své rozhodnutí ve věci jak prvoinstanční, tak odvolací soud“. Se skutkovými zjištěními nesouhlasí proto, že „bylo dokazováno a dokázáno, že stávka měla charakter stávky za hospodářské a sociální zájmy zaměstnanců, byť označeny byly ve stávkovém prohlášení zejména příčiny (odvolání bývalého a jmenování nového vedení zaměstnavatele) a nikoli projevy takového stavu“. Podle dovolatele při neexistenci jiné zákonné úpravy stávky než zákonem č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, měly soudy analogicky tuto úpravu použít i při posuzování zákonnosti stávky v této věci; tomu podle něj nasvědčuje i to, že důvodem pro určení, že stávka je nezákonná, je také skutečnost, že byla vyhlášena nebo zahájena z jiných důvodů než jsou uvedeny v § 16 zákona č. 2/1991 Sb. O zákonnosti stávky však rozhodoval nepříslušný soud. Vzhledem k tomu, že v řízení bylo prokázáno, že stávka byla prohlášena, že se jí žalobce zúčastnil, že žalovaný o tom věděl a sám stávkujícím určil místo pobytu na pracovišti v době stávky, je výpověď neplatná (účast na stávce v době před právní mocí rozhodnutí soudu o nezákonnosti stávky se posuzuje jako omluvená nepřítomnost v zaměstnání - § 22 zákona č. 2/1991 Sb.). Žalobce navrhl, aby dovolací soud rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 29. 11. 2000, č.j. 16 C 175/98-57, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 6. 2001, č. j. 24 Co

199/2001-80, zrušil, aby věc vrátil „k vlastnímu“ projednání Okresnímu soudu v Kladně a aby „zrušil i usnesení Krajského soudu v Praze č.j. 24 Co/51599-35 ze dne 15. 12. 1999“.

Žalovaný navrhl, aby dovolání bylo jako bezdůvodné „odmítnuto“, neboť dovoláním napadená rozhodnutí netrpí žádnými právními vadami a jejich odůvodnění jsou „právně erudovaná a nezpochybnitelná“. Ztotožňuje se s názorem odvolacího soudu, že na posuzovaný případ nelze aplikovat zákon č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání, že výpověď z pracovního poměru daná žalobci splňuje všechny formální náležitosti stanovené zákoníkem práce a že je platným úkonem.

Nejvyšší soud ČR rozhoduje v občanském soudním řízení o mimořádném opravném prostředku - dovolání - proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu (srov. § 236 odst. 1 o.s.ř.).

Rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 29. 11. 2000, č.j. 16 C 175/98-57, vydaný v této věci není rozhodnutím odvolacího soudu; jde o rozhodnutí soudu prvního stupně a již z tohoto důvodu je jeho přezkum dovolacím soudem vyloučen. Občanský soudní řád proto ani neupravuje funkční příslušnost soudu pro projednání dovolání podaného proti takovémuto rozhodnutí soudu prvního stupně (srov. § 10a o.s.ř.).

Nedostatek funkční příslušnosti je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, a proto Nejvyšší soud České republiky řízení o dovolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Kladně ze dne 29. listopadu 2000, č.j. 16 C 175/98-57, zastavil (§ 243c, § 104 odst. 1 o.s.ř.).

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) se dále zabýval dovoláním žalobce proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 26. 6. 2001, č. j. 24 Co 199/2001-80.

Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek odvolacího soudu byl vydán sice po 1. 1. 2001, ale v souladu s ustanovením bodu 15., Části dvanácté, Hlavy I zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony - jak vyplývá také z jeho odůvodnění a z poučení - po řízení provedeném podle „dosavadních právních předpisů“ (podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000), je třeba dovolání proti němu podané i v současné době projednat a rozhodnout (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) rovněž podle „dosavadních právních předpisů“, tj. podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000 (dále jen „o.s.ř.“).

Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. a že jde o rozsudek, proti kterému je dovolání přípustné podle ustanovení § 238 odst. 1 písm. b) o.s.ř., dovolací soud přezkoumal rozsudek odvolacího soudu bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Dovolatel v první řadě namítá, že stávka vyhlášená dnem 28. 8. 1998 odborovou organizací zaměstnanců žalovaného měla být z hlediska její souladnosti se zákonem (zákonnosti) posuzována

buď přímo, nebo analogicky podle zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání (dále též jen „zákon“). S tímto názorem dovolací soud nesouhlasí.

Právo na stávku je v českém právním řádu zakotveno v ustanovení článku 27 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady pod č. 2/1993 Sb. jako součást ústavního pořádku (dále jen „Listina“), podle kterého právo na stávku je zaručeno za podmínek stanovených zákonem. Právo na stávku zaručuje také Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech, zveřejněný vyhláškou Ministerstva zahraničních věcí č. 120/1976 Sb., podle jehož článku 8 odst. 1 písm. d) státy smluvní strany Paktu se zavazují zajistit právo na stávku za předpokladu, že je vykonáváno v souladu se zákony příslušné země. Právo na stávku lze dovodit rovněž z Úmluvy o svobodě sdružování a ochraně práva odborově se organizovat přijaté Mezinárodní organizací práce dne 9. 7. 1948 pod č. 87, uveřejněné sdělením Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 489/1990 Sb., a Úmluvy o provádění zásad práva organizovat se a kolektivně vyjednávat přijaté dne 1. 7. 1949 pod č. 98, uveřejněné sdělením Federálního ministerstva zahraničních věcí č. 470/1990 Sb.

Ustanovení článku 41 odst. 1 Listiny dále stanoví, že práv uvedených mimo jiné v čl. 27 odst. 4 a čl. 28 až 31 Listiny je možno se domáhat pouze v mezích zákonů, které tato ustanovení provádějí. Zákonné podmínky pro uplatnění práva na stávku jsou upraveny toliko v zákoně č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání (srov. § 16 až § 26 zákona). Z ustanovení § 1 zákona, podle něhož zákon upravuje kolektivní vyjednávání mezi příslušnými orgány odborových organizací a zaměstnavateli, za případné součinnosti státu, jehož cílem je uzavření kolektivní smlouvy, ve spojení s ustanovením § 16 odst. 1 zákona jasně vyplývá, že právní úprava stávky v ustanovení § 16 až § 26 zákona je použitelná toliko pro stávky, které jsou vyhlášeny jako krajní prostředek ve sporu o uzavření kolektivní smlouvy. Námitky dovolatele, že o zákonnosti stávky vyhlášené odborovou organizací pracovníků žalovaného ve dnech 28. 8. 1998 až 17. 9. 1998 (která nesouvisela s kolektivním vyjednáváním) má být rozhodováno podle zákona č. 2/1991 Sb. (§ 21 zákona) a že proto soudy rozhodovaly v této věci bez podání návrhu na zahájení řízení, nemohou obstát.

Uvedené však neznamená, že právo na stávku lze v České republice uplatňovat pouze v mezích citovaného zákona. Nelze přehlédnout, že ustanovení článku 2 odst. 3 Listiny stanoví, že každý může činit, co mu není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá. Uvedený základní princip pro posuzování dovolenosti chování v poměrech českého právního řádu nutno aplikovat i při posuzování otázky zákonnosti (legálnosti) stávky konané mimo rámec zákona č. 2/1991 Sb., o kolektivním vyjednávání. Upravuje-li zákon pravidla stávky jen v případech stávky v souvislosti s kolektivním vyjednáváním, plyne z toho závěr, že jiného (zákonného) omezení práva na stávku v českém právním řádu není. Platí tedy, že právo na stávku je zaručeno (článek 27 odst. 4 Listiny), aniž by (s výjimkou stávek v souvislosti s kolektivním vyjednáváním) bylo v souladu s ústavními principy omezeno.

Aby bylo možno učinit závěr o tom, že se v konkrétním případě jedná o realizaci práva na stávku ve smyslu ustanovení článku 27 odst. 4 Listiny, je nezbytné posoudit, zda se jedná o stávku, na kterou citované ustanovení dopadá. Již z názvu Hlavy čtvrté Listiny „Hospodářská, sociální a kulturní práva“ se podává, kterého okruhu práv se stávka má týkat. Články 26 až 30 Listiny se zabývají právy souvisejícími s „právem na práci“. Článek 27 Listiny pak blíže rozvádí práva souvisící s právem sdružovat se s jinými na ochranu svých hospodářských a sociálních zájmů. Právě v této souvislosti je v odst. 4 článku 27 Listiny zakotveno právo na stávku. Z uvedeného je možno učinit závěr, že právo

na stávku má být realizováno v souvislosti s uplatňováním práva sdružovat se s jinými na ochranu svých hospodářských a sociálních zájmů. Tento charakter práva na stávku zároveň znamená, že subjektem toto právo realizujícím bude především kolektiv zaměstnanců organizovaný (sdružený) v organizaci hájící jejich hospodářská a sociální práva (odbory).

Protože výkonem práva na stávku se rozumí především přerušení práce nebo jiná obstrukce, která má tím, že zaměstnavateli přináší materiální (nebo i nemateriální) újmu (škodu), přimět zaměstnavatele ke změně chování stávkujícími požadované (očekávané), lze dále dovodit, že stávka směřuje proti tomu, koho lze stávkou k ústupkům přimět, tedy proti zaměstnavateli (zaměstnavatelům) stávkujících osob.

Je-li u zaměstnavatele vyhlášena stávka, z logiky věci vyplývá, že pro pracovněprávní vztahy mezi zaměstnancem, který se stávky zúčastní, a zaměstnavatelem platí jiná hlediska než v době mimo stávku. Smyslem stávky je totiž vyvíjet nátlak na zaměstnavatele (mimo jiné i odmítáním vykonávat sjednanou práci). Proto nelze dost dobře (při respektování práva na stávku) požadovat po stávkujícím zaměstnanci dodržování všech povinností, jak vyplývají zejména z pracovní smlouvy a z ustanovení § 35 odst. 1 zák. práce. Jestliže se však zaměstnanec nechová způsobem, který se při stávce předpokládá (např. tím, že v rozporu s prohlášeným způsobem stávky pracuje, nebo se chová způsobem, který řádnému vedení stávky neodpovídá, případně mu přímo odporuje), uvedená výjimka, vyplývající z realizace Listinou zaručeného práva na stávku, neplatí; ochrany požívá jen chování, které vyplývá (je důsledkem) z přímé realizace práva na stávku.

K právu na stávku nepochybně patří, aby zaměstnanci nebylo bráněno účastnit se stávky, ale též povinnost nikoho k účasti na stávce nedonucovat, jakož i oprávnění stávkujících vysvětlovat smysl a cíle stávky především osobám stávkou dotčeným (zaměstnavateli, osobám závislým na práci stávkujících, veřejnosti). I toto právo musí však být vykonáváno způsobem, který šetří jak práva osob na stávce nezúčastněných, tak práva zaměstnavatele. Jinak řečeno, ani skutečnost, že se někdo zúčastní stávky, jej neopravňuje k tomu, aby nad míru nezbytnou pro realizaci práva na stávku omezoval práva jiných osob.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci mimo jiné zjištěno (správnost zjištění v tomto směru dovolatel nenapadá), že v době, kdy se měl žalobce dopustit jednání, jež je mu vytýkáno ve výpovědi z pracovního poměru ze dne 14. 9. 1998 (ve dnech 28. 8. až 11. 9. 1998 odmítl konat přímou vyučovací činnost a neuposlechl příkazu ředitele školy ze 17. 8. 1998 k nástupu na pracoviště a plnění pracovních úkolů), byla u žalovaného vyhlášena stávka.

Protože mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobce v době zmíněné stávky nepracoval, zabýval se správně odvolací soud (stejně jako soud I. stupně) otázkou, zda se jednalo o stávku legální (zda byla vyhlášena k tomu oprávněným subjektem při prosazování hospodářských a sociálních práv). Shodně se soudem I. stupně dospěl k závěru, že bezprostředním důvodem k vyhlášení nejprve stávkové pohotovosti a posléze i stávky bylo odvolání bývalé ředitelky žalovaného Mgr. H. T. a jmenování PaeDr. P. T. na její místo [„1) Okamžité odstoupení Dr. P. T. z funkce ředitele VaSŠaŠZ K. 2) Návrat H. T. a její oficielní jmenování MŠMT do funkce ředitelky VaSŠaŠZ K.“], a že proto stávka, které se žalobce zúčastnil, nebyla stávkou na obranu hospodářských a sociálních zájmů zaměstnanců žalobce - šlo o prosazování personálních požadavků stávkujících. Tyto závěry, s nimiž se dovolací soud ztotožňuje, vyplývají logicky ze zjištění, jež byla v řízení učiněna o požadavcích, pro něž byla

stávka vyhlášena. Námitky žalobce že důvodem stávky byly „existenční obavy“ stávkujících, obracejí časovou posloupnost událostí. Nejprve totiž byla stávka vyhlášena (nikoli pro „existenční obavy“) a teprve poté, co byla neúspěšná vyjednávání mezi stávkujícími a žalovaným a žalovaný vyvíjel na stávkující nátlak, jehož cílem bylo přimět je k plnění pracovních úkolů, přicházejí stávkující s tvrzením o „existenčních obavách“. Proto i dovolací soud považuje tuto argumentaci žalobce pouze za účelovou, když navíc, jak rovněž správně uvádí odvolací soud, žalobce „jím tvrzené obavy o sociální jistoty jediným konkrétním důkazem neodůvodnil“.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů, kterými je dovolací soud při svém rozhodování vázán, správný. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by byl rozsudek odvolacího soudu postižen vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř., Nejvyšší soud České republiky dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 1 části věty před středníkem zamítl.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Náhrada škody zaměstnancem
- Plat
- Doručování
- Pracovní smlouva
- Bezpečnost a ochrana zdraví při práci
- Konzumace alkoholu na pracovišti (exkluzivně pro předplatitele)
- Překvapivé skutkové posouzení
- Pracovněprávní vztahy (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada za ztrátu na výdělku (exkluzivně pro předplatitele)
- Pracovní poměr (exkluzivně pro předplatitele)
- Mzda (exkluzivně pro předplatitele)